

WYPEŁNIA ZDAJĄCY

KOD

--	--	--

PESEL

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

Miejsce na naklejkę.
Sprawdź, czy kod na naklejce to
E-100.

Jeżeli tak – przyklej naklejkę.
Jeżeli nie – zgłoś to nauczycielowi.

EGZAMIN MATURALNY Z JĘZYKA UKRAIŃSKIEGO

POZIOM ROZSZERZONY

DATA: **18 maja 2022 r.**

GODZINA ROZPOCZĘCIA: **14:00**

CZAS PRACY: **180 minut**

LICZBA PUNKTÓW DO UZYSKANIA: **40**

**WYPEŁNIA ZESPÓŁ
NADZORUJĄCY**

Uprawnienia zdającego do:

dostosowania
zasad oceniania.

Instrukcja dla zdającego

1. Sprawdź, czy arkusz egzaminacyjny zawiera 10 stron.
Ewentualny brak zgłoś przewodniczącemu zespołu nadzorującego egzamin.
2. Odpowiedzi zapisz w miejscu na to przeznaczonym przy każdym zadaniu.
3. Pisz czytelnie. Używaj długopisu/pióra tylko z czarnym tuszem/atramentem.
4. Nie używaj korektora, a błędne zapisy wyraźnie przekreśl.
5. Pamiętaj, że zapisy w brudnopisie nie będą oceniane.
6. Na tej stronie oraz na karcie odpowiedzi wpisz swój numer PESEL i przyklej naklejkę z kodem.
7. Nie wpisuj żadnych znaków w części przeznaczonej dla egzaminatora.
8. Możesz korzystać ze słowników językowych.

EMUU-R0-**100**-2205

Тема 1. На основі наведеного фрагменту сформулюй проблему та обміркуй її. Використай тези й роздуми з тексту і звернися до інших текстів культури. Твоя робота повинна налічувати мінімум 300 слів.

Тарас Прохасько

Ніколи не обнімаю дерев

Нашу гору було впізнати здалека, бо на ній росло кілька найвищих у всій околиці дерев. Їхня висота і розлогість була би відчутною, навіть якби вони не були на природному підвищенні. І цих кілька дерев – їхній силует, співвідношення стовбура з галуззям, кожна гілка як знак із герба, кожен листок як куртина, якою визначається ставлення до світла і освітлення – були, виявляється, найгучнішим втіленням батьківщини. А відповідно – патріотизму. [...]

Додаткова ідеологія приліплювалася до дерев завдяки навіть поверхневому знанню – бо ж любов прямо пропорційно пов'язана зі знаннями – їхньої історії. Видимої: ніщо так не синхронізується із світоглядом, як поява, ріст, занепад і зникнення дерев. І невидимої – фабулярної: як вони з'явилися, хто коло них був ще перед тим, як до деревних вражень доштукувалися кадри твого миготіння.

Якщо суттю людського існування є поглинання, то дерева можуть бути тим, що лягло в основу. Тим, що формує первинну їжу такого химерного органу, як мозок. Тим мірилом, яке найкраще встановлює залежність до втіленої у співбутті екзистенції.

Велетенська липа з кінця тридцятих. Часом від неї залежало, якими були погода і небесні склепіння. Булавовидний каштан над яром. [...] Цілком не вжитковий, бо з липи брали багато цвіту, в якому можна було переглянути принципи вентиляції легень, а каштан – для виняткової розваги, на ньому висіла гойданка. Самосівна береза висотою як добрий шпиль костелу або кірхи, незважаючи на геополітичні асоціації, але насправді берези – одні з перших, котрі заселяють постсмереківі зруби.

А ще крислата ренета, верби на краю яру, здерев'яніла шипшина там же, аскетичні старезні сливки, які чомусь виглядають унаочненням абстрактного поняття кордону на білих плямах мапи зими. Далі – другий ешелон: бузина, бузки, крушина, малини, інтерновані всіма дев'ятьма регіональними підвидами ожини, зальотні айви, безтолкові пусті і гігантські черешні, ліщинові парки, в яких не дозріває більшість горіхів, і всепроникна вільха. Попри них – як це дивно – розігрують рулетку дубки, абсолютна більшість з них не досягає підліткового віку, хоч малі множаться щороку. [...]

Батьківщина – це дерева. Патріотизм – це дерева, які промовляють. [...]

Розумію, що значить для когось чиясь буковинка.

Дивлюся на дерева, корчі, хабази¹ і зело у воді і розумію, яка та Галичина красна. Як мій дикий виноград, що досяг поверху і ще прагне рости. Я його поправляю, вгадуючи бажання пагонів, і він робить мене щасливим. Дає мені батьківщину.

Т. Прохасько, *Ніколи не обнімаю дерев*, www.zbruc.eu

¹ Хабаз (діалектизм) – зарості бур'яну.

Тема 2. Зроби порівняльний аналіз наведених творів. Твоя робота повинна налічувати мінімум 300 слів.

Іван Драч

Балада про соняшник

У соняшника були руки і ноги,
Було тіло, шорстке і зелене.
Він бігав наввипередки з вітром,
Він вилазив на грушу,
і рвав у пазуху гнилиці,
І купався коло млина, і лежав у піску,
І стріляв горобців з рогатки.
Він стрибав на одній нозі,
Щоб вилити з вуха воду,

І раптом побачив сонце,
Красиве засмагле сонце, –
В золотих переливах кучерів,
У червоній сорочці навипуск,
Що їхало на велосипеді,
Обминаючи хмари на небі...
І застиг він на роки й століття
В золотому німому захопленні:
– Дайте покататися, дядьку!
А ні, то візьміть хоч на раму.
Дядьку, хіба вам шкода?!

Поезіє, сонце моє оранжеве!
Щомиті якийсь хлопчисько
Відкриває тебе для себе,
Щоб стати навіки соняшником.

І. Драч, *Балада про соняшник*, www.ukrlib.com.ua

Григорій Чубай

Березень

Я знаю, коли люди стають поетами –
ранньою весною під тихий березневий вечір,
біля димлячих багать,
тоді, як по садах палять торішнє листя
та сухе гілляччя.

Тоді так багато простору для споминів,
і минучість всього, що на світі,
як ніколи, відчутна тоді.

BRUDNOPIS (*nie podlega ocenie*)

